Mizah

Gülsüm'ün yerine Gülsüm,
Âzrail ettiğini bulsun !..

İtler Köpekler

Kuduz salgını malûm. Sevimli ve zeki Valimizin civarına sokulamıyan ne kadar it köpek varsa, şehrin kenar mahallelerine yayılmış vaziyette. Birkaç hafta evvelki basın toplantısında kuduzla sıkı surette mücadele edileceğini vâdeden Vali de, Emniyet Müdürü de vâdlerini herhalde imkânları müsait oldukça yerine getireceklerdir. Amma, onlar ne yapsınlar? İtlerle köpekler o kadar çok ve kuduz salgını o derece yaygın ki İstanbul, yine salim sayılabilir.

Esasen köpeklik, son derece aşağılık bir hal olduğu için kuduzan itler de boylarının yetişebileceği noktalara saldırıyorlar. Ele canlı insan geçirebilirlerse ayak tarafına, canlısını bulamazlarsa taşa, toprağa, heykele diş geçirmiye çalışıyorlar.

Fikir gibi, ideal gibi yüksek kıymetlere ulaşamıyan it ve köpek sürüsünün bir tekmede can vermek pahasına bile olsa maddi şeylere salması onların kaderidir. Yalnız hâdiseler bu salmanın ve saldırmanın hudut tanımadığını, gözü kızan, kan bürüyen, kızılâ bulaşmış ne kadar it varsa hepsine sirayet ettiğini gösteriyor. Allah her hayvana bir hususiyet vermiş. Bunlarınki de arkadan, paçalara hamle etmek, kendini müdafaa edemiyecek durumda kalmış tek başına kimselere sürü halinde tecavüze kalkışmak...

Siyasî itliğin sık sık muhtelif nümunelerini görürüz. En kötüsü bir efendiye arkasını verip onun dayanmasile salyaları akarak rastgele saldırmaktır. Böyleleri sadece ortalığı bulandırmaktan başka işe yaramaz. Hüt desen canı çıkar. Çıkar amma, o can çıkıncıya kadar insanın sinirleri bozulur. Ne konuda rahat kalır, ne komşuda...

Tevekkeli dememişler, köpek sahibine göre havlar diye!

ECNEBİ KARİKATÜRLERİ

— Aman, kurtaralım!

— Sevgilim, ne bekliyorsun?
— Yayların gerilmesini!

— Grev yapayım deme, kafanı patlatırım, burası fabrika değil!

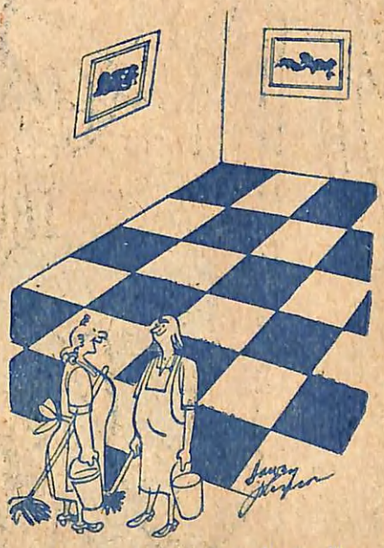

— Sade beyaz yerleri silelim, kâfi!

— Mesele kalmadı!

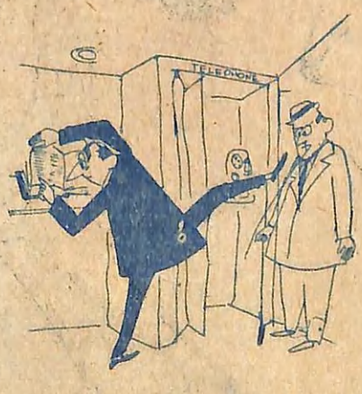

Emniyet tedbiri!

Muhalif

Ahmet Altın, muhalifti.

Muhalif, nedemektir, bilir misiniz? Bilirsiniz ya, söz temsili sordum. Yoksa, hele eski tekniğe sadık kalanların muhalefeti sırasında ana avrat sövmek, sopaya sarılıp eşşek sudan gelinceye kadar dövmek, kimseye ağız açtırmamak olduğunu herkes bilir...

Ahmet Altın da işte böyle bir muhalifti: Her ne pahasına olursa olsun muhalefet etmek onun düsturuydu. Meselâ birisi kazara:

— Demokrat...

Diyecek olsa, Ahmet hemen söze atılır, ağzı burnuna karışarak:

— Parti diyeceksiniz amma, böyle bir parti yoktur. Onlar, bir parti bile değil, ancak bir hizib, bir çetedir...

Yollu herzelerle muhatabının sözünü ağzına tıkardı. Amma kendisi muhalifti de bir partinin adamı mıydı? Ne münasebet! O, sadece muhalifti. Hasbeten lillâh!..

Geçenlerde, Parti erkânından bir zatla karşılaştı.

— Vay, Ahmet bey, nasılsınız?

Sualine karşı:

— Rica ederim, benim değil, milletin halini sorun! diye mukabele etti.

— Sizin için...

— Benim için yalnız millet ve memleket vardır..

— Hayır... Yâni...

— Hayır, Allahtan gelir...

— Demek istiyorum ki..

— Ne demek istediğinizi bilmezsiniz siz. O kadar şey söylediniz. Yeter, söz milletindir. Biraz da icraat yapın..

— Ne istiyorsanız yapalım.

— Vay! Ne yapacağınızı bile daha bilmiyorsunuz ha?

Dedi Ahmet Altın, amma sonra bir düşündü. Muhatabı kendisine akıl danışıyordu. Ahmet Altın boynunu büktü, hayatında ilk defa doğruyu söyledi:

— Bana fikir mi soruyorsunuz yâni?

— Evet.

— Yahu bana fikir sorulur mu? Ben muhalifim. Benim fikrime göre iş yaparsanız sonra ben nasıl muhalefet ederim?

Cilt 10, Sayı: 245 FİYATI 25 KURUŞ 16 Mart 1951

Mizah

SAHİBİ: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı ayhğı yoktur.
Posta kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi
Vilâyet Hanı. No. 10
Telefon: 20715

★ CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI ★

BAŞKÖŞEDEN

Ziyaret!

BİZİM bildiğimiz, parti mücadelelerinde propaganda yapacak olan liderler, seçmenlerinin ayağına gider. Hem bu, seçim kampanyası sıralarında olur. Sair zamanlarda lider yardımcıları, sair erkân ve Partili Milletvekilleri, münasip fırsatlardan faydalanarak seçmenleri bölge bölge dolaşır, yapılan işler hakkında aydınlatırlar.

Bizde tam tersine... Erkân ve ümera ve milletvekilleri yalnız seçim zamanları halkın dertlerini dinlemiye çıkar. Seçmenler de sair zamanlarda şeflerini ziyarete gelirler. Daha doğrusu, C.H.P. Genel Başkanını ziyarete geliyorlar.

Bunda gocunacak ne var? diyeceksiniz. Hiiiç! Yalnız hiçten şeylerle milletin canını sıkmak istemediğimiz için, burada, şef sisteminden artakalan bu «arzı ubudiyet»lerin bir mahzuruna işaret edeceğiz.

Amma, daha evvel bir fıkra anlatalım:

Vaktile cezbeli bir derviş varmış. Mahallenin yumurcakları, Allahın akşamı gelir, biçarenin kulübesinin kapısına (rengini bilemiyoruz) bir fener asarlarmış. Adamcağız bu hale sinirlenir, lâkin bir çare bulamazmış. Ne yapsın? Adı veliye çıkmış bir kere...

Nihayet bir gün, yumurcakları suçüstünde yakalamış:

— Bre ... kuruları... Ben öldüm mü ki evimi türbeye çeviriyorsunuz? diye vermiş köteği!

Şimdi biz de kendi kendimize düşünüyoruz. Acaba «arzı ubudiyet»e gelenler, muhterem İnönünün makamını ziyaretgâha döndürdüklerinin farkında değiller mi?

— MİZAHÇI —

İrtica — Sağa gel!
Komünizm — Sola gel!
İnkılâp — Nöbetçi, kendine gel!

HER HAFTA BİR TANESİ:

DOLMA!

Eskiden baharda ve bilhassa Hıdırellezde halk manda arabalarile mesirelere koşar; otların, çiçeklerin taze kokuları içinde kuzu dolması, yalancı dolma yer, baharı tes'id ederlerdi.

Şimdi, Mart ayında, yine memleketin muhtelif yerlerinden kalkan baharı başına vurmuş vatandaşlar otobüslere binerek bayrakları açıyor ve kendilerini Ankarada buluyorlar.

Yalancı dolma yemek için bu zahmet çok değil mi?

Anca beraber, Kanca beraber!

Kabine değişti. Neden değişti? Buna cevap vermeden evvel kimlerin değiştiğine bakalım. Evvelâ bir kısım muhterem Bakanlar yer değiştirdiler: Halil Özyörük, Adaleti bıraktı, İçişlerine geçti. Nuri Özsan, Tekeli bıraktı, Müdafaaya geçti. Refik İnce, Müdafaayı bıraktı, Devlet Bakanlığına kondu. Şatranç oynar gibi bir şey... Buna mukabil üç Bakan, yersizlik yüzünden açıkta kaldılar: Karaosmanoğlu (adından başka bir yerinde karası olmamakla beraber); Nihat Eğriboz (adından başka bir yerinde eğriliği ve bozukluğu olmamak'a beraber); Ticaret Bakanı Zühtü Velibeşe (adından başka evliyalığı olmadığı için) kabine dışına çıktılar.

Üç kişi için bütün bir kabine çekilir mi? Elcevap: Çekilir! Vasatî hesapla her iki ayda bir Bakan zaten değişiyordu. Üçü bir araya gelince, toptan çekilmeyi tercih ettiler. Amma bu, dünyanın başka yerinde olmazmış! Kabineler, hem de itimat reyi aldıktan sonra hiç çekilir mi imiş? Bunlar, muhaliflerin boş lâfları! Yer değiştirenleri değişiklik saymıyacak mıyız?

Şimdi işin neden'ine gelelim. Bu değişmen'in evvelden tasarlandığı, yâni Birinci Menderes Kabinesinin füc'eten vefat etmediği iki delille sabit: Birincisi, Eğriboz'un apar topar İzmirden Ankaraya uçması; öbürü Erzurumdaki Tevfik İleri'nin istifini bozmaması!

Eğriboz, hangi istikamete uçacağından şüphelenmeseydi, sür'atle Ankaraya dönmezdi. İleri, Ankaraya doğru dahi olsa geri dönmek şanından olmadığı için, Bakanlıkta bırakılacağına inanmasaydı, Erzurumda kalmazdı!

Hatta, Eğriboz'un, kabineden çekilmesi teklif edildiği zaman: Ölmek var, dönmek yok; ben buradan süngü kuvvetile çıkarım; hep beraber geldik, hep beraber gideriz; anca beraber, kanca beraber diye ayak dirediği de dolaşan rivayetler arasındaydı. Kanca mı? Al sana kanca, dediler ve hep beraber çekildiler. Amma, siz, neticeye bakın: Çekilme fiilindeki beraberlik, Eğriboz'la diğer iki arkadaşı hariç ötekilerin ikinci kabineye iştirakinde de tekrarlanmış oldu.

Anca beraber, kanca beraber düsturu, demek gidenlere değil, kalanlara ait bir sözmüş. İhtimal Eğriboz, bu lâfı «Hep beraber gideriz, hep beraber dönersiniz!» şeklinde söylemiştir. Ajanslarımızın hali malûm!

İnşallah mesele bu kadarla kalır da, el birliğiyle söz birliği devam eder!

— ANKARA MUHABİRİ —

İran — Gudbay Mister, tutmazsan ben de yolcuyum galiba!

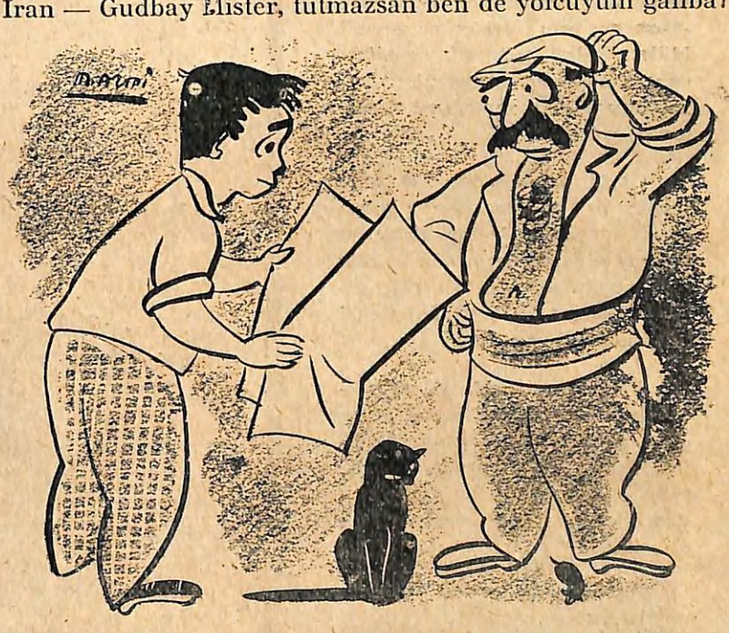

— Halk akın akın C.H.P. Başkanı İnönü'yü ziyaret ediyormuş!
— Baş sağlığı için mi?

— Nasıl, yeni köşelerinizden memnun musunuz arkadaşlar

KININLI
GRİPİN
BAŞ. DIŞ. NEZLE. ADALE. SİNİR
ROMATİZMA ve bütün ağrılara karşı
GÜNDE 3 KAŞE ALINABİLİR.

Hitlerin hayali — Ben de böyle gülmüştüm!

— Sustur şu radyoyu, kim o cırlak cırlak öten karı?
— Aman anne, senin yirmi sene evvelki plâğını çalıyorlar!

FIKRALAR

KÂRLISI

Amerika intibalarını anlatıyorlardı.

Biri:

— Ben bir makine gördüm, içine bir dolar atıyorsun, karının yerine yeni bir kadın geliyor... dedi.

Öteki daha üstün çıktı:

— O bir şey mi! Ben öyle bir makine gördüm ki, içine karını atıyorsun, bir dolar çıkıyor!

SELÂM VERDİM...

Kâtip müessese müdürünün karşısına çıktı:

— Efendim, dedi. Aldığım maaş yaptığım işin hakkı değil...

Müdür başını salladı:

— Evet, biliyorum. Fakat daha azıyla nasıl geçinebilirsin?

SÜRÜ SÜRÜ

Genç kız, sevgilisinin inatçı ısrarlarına nihayet kat'î cevabı verdi:

— Seni sevmesine seviyorum amma, yavrum, her sevdiğim erkekle nasıl evlenirim?..

ZAVALLI!

Ayyaşın karısı rakı denen nesneyi bir de kendisi denemek istemişti. Ağzına almasile tükürmesi bir oldu.

— Nasıl içersin bu zıkkımı! diye haykırdı.

Kocası memnun memnun güldü:

— Gördün mü, karıcığım! Bir de bana «Safa ile ömür geçiriyorsun!» diye kızarsın. Bak ne eziyetler çekiyortm. Bir hesap et!

UÇAK - SAVAR!

Uçan dairelerin Merihlilerin marifeti olduğundan bahsediliyordu.

Biri:

— Peki amma, dedi. Boyuna etrafımızda dolaşıp duruyorlar da neden yere ayak basmıyorlar?

Profesör Salih Murat Özdilek izahını buldu:

— Bizim Radyomuzun neşriyatını duymuşlardır, herhalde.

ALLAH ŞAŞIRTMASIN!

Kore'de şaşkına dönmüş kızıl askerlerden birine onbaşı haykırdı:

— Hadi, ateş etsene!

— Tüfeğimi arıyorum.

— Tüfeğin omzunda, sersem!

Asker sevinmişti:

— Oh! İyi ki söyledin, onbaşım. Söylemeseydin tüfeksiz ateş edecektim.

HAZIR!

Âşık, sevgilisinin dizlerine kapanmıştı:

— Senin uğrunda her türlü azaba, ıztıraba, acıya, mahrumiyete hazırım...

Kadın alâkayla doğruldu:

— Ya öyle mi? Pekâlâ. O halde evlenelim...

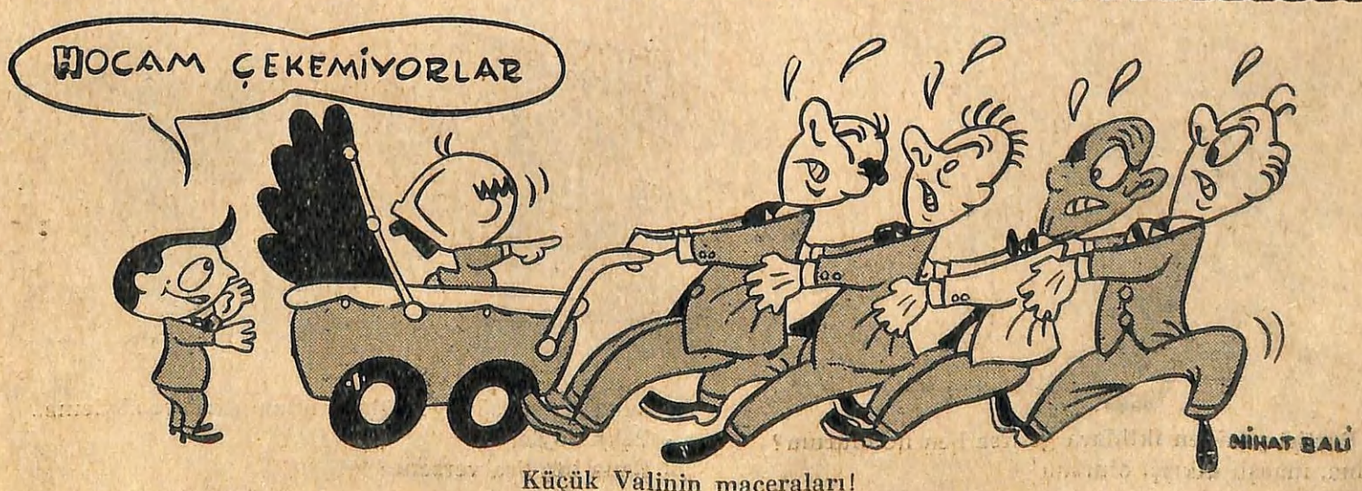

Küçük Valinin maceraları!

Yeni karikatürlerin karikatürü!

Son Haberler

DİNLENME EVİ

Ankara 27 (Papağan) — Milli Eğitim Bakanlığı bu sene talebe ve öğretmenler için bir dinlenme evi kuracaktır. Bu hususta muhabirimizle başbaşa bir basın toplantısı yapan Tevfik İleri, dinlenme evine neden lüzum görüldüğü sualini şöyle cevaplandırmıştır: «Biz, talebeyi de, hocayı da düşünmek mecburiyetindeyiz. Talebe, bugünkü şartlar içinde çok çalışıp çok yorulmaktadır. Onun için, yazın, dinlenme evinde dinleneceklerdir. Hocaların da, böyle talebelerle bir yıl uğraştıktan sonra elbette kalıbı dinlendirmeleri lâzım gelecektir. Dinlenme evini işte bu maksatlarla kuruyoruz.»

DÜZELTME

İstanbul Valiliğinden:

Geçen akşam Radyoda sayın hemşehrilerime hitap ederken müessif bir iki mürettip hatası yaptım. Şair Cenab Şahabettinin adını Cenâbı Şahabettin diye söyledim. Herkes Cenâbı Hak diyeceğim zannetti. Bir de Nedimin meşhur kasidesinin matla' beyti olan «Bu şehri Sitanbul ki bî mislü bahadır — Bir sengine yekpare acem mülkü fedadır» beytini «kıt'a» diyerek zikrettim. Sevgili hemşehrilerimden özürler dileyerek muhterem «Mizah» mecmuanızla düzeltmenizi rica ederim. **Vali ve Belediye Reisi**
GÖKAY

He ya mola bizim gemi he ya mol!

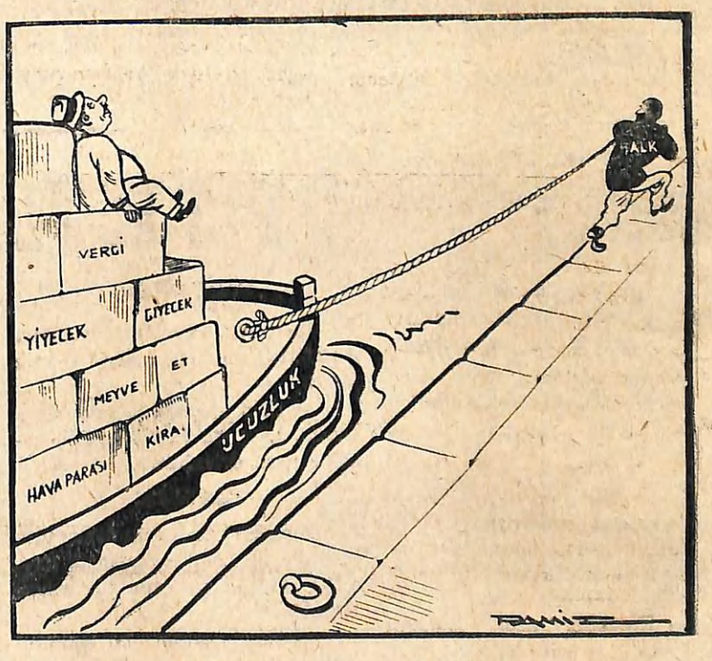

Yedekçi — Çekecek takatim kalmadı..
Yolcu — Bu kadar anafor varken, ona da şükret!

— Halk Partisi yeniden iktidara gelirse ben ne olurum?
— Aldırma, maaşlı alkışçı olursun!

— Sana bir sır söyliyeceğim, amma kimseye söyleme..
— Peki. Söyle.
— Bana beş lira versene?

Hatıra Defterleri

Bir genç kızın hâtıra defterinden —

1 Mart

Onu gördüm. Aman ne hoş sohbet adam. Konuşmasına bayılıyorum. Ne kadar tatlı tatlı anlatıyor. Ne ince, ne nükteli sözler bulup söylüyor. Hayran oldum doğrusu!

5 Mart

Onunla tanıştım. Ne zarif, ne olgun bir yüzü var. Yaşı genç amma, yorgun bir kafa sahibi olduğu belli. Okumaktan ve düşünmekten alnını vakitsiz çizgiler kaplamış. Yaraşıyor doğrusu.

10 Mart

Benimle pek alâkadar oluyor. Sanata karşı fazla hassas. Meselâ muntazaman tiyatroya, dram kısmına gidiyor. Öyle yerinde tenkidler yapıyor ki... Hiçbir konseri kaçırdığını görmedim. Herhalde pek bilgili...

15 Mart

Aman Yarabbi... Bilmediği mevzu yok. Neden bahsetsen muhakkak altından çıkıyor. Herşeyde fikri var. Okumuş, çok okumuş hem. Dünyayı anlamak için başka türlü hareket etmiye de imkân yok ki...

20 Mart

Beni davet etti. Benden hoşlandığı belli. Hattâ yanılmıyorsam beni seviyor. Beni güzel bulduğunu söyledi. Zevk sahibi bir adam olduğunu zaten tahmin etmiştim.

22 Mart

Bugün birlikte sinemaya gittik. Bana seyrettiğimiz filmin bütün hilelerini anlattı. Hem filmden zevk aldım. Hem de birçok teknik bilgi edindim.

23 Mart

Bugün de müzedeydik. Bu adamın tarih bilgisindeki genişlik beni cidden şaşırtıyor. Ömrünü kütüphanede mi geçirmiş acaba? Arkadaşlarına bakıyorum, daima ona karşı çekingen davranıyorlar. Tenkidlerinde insafsız, hattâ zalim olduğunda şüphem yok.

29 Mart

Benimle evlenmek istediğini söyledi. Tanınmış bir adam. Paralı da görünüyor. Kabul ettim. Haftaya nişanımız oluyor.

6 Nisan

Dün nişanlandık. Bütün gazeteler bizden bahsetti. Meşhur olmak ne iyi şey...

29 Nisan

Nişanlımla bir rüya âleminde yaşıyorum, sanki. Haftaya evleniyoruz. Elveda, âvare geçen genç kızlık devresi!

Bir evli kadının hâtıra defterinden

(Bir sene sonra)

1 Mart

Kocamın konuşmasına şaşıyorum. Geveze denecek kadar konuşkan. Hem de hep ayni lâflar. Bitip tükenmek bilmiyor. Bir anlattığını unutup yüz kere anlatmıya ve zorla dinletmiye kalkması beni deli edecek. Nesinden hoşlanırlar o hâyide nüktelerin, anlamıyorum.

5 Mart

Bu sabah kocamın yüzüne baktım da acıdım. Altmış yaşında bir ihtiyar suratı sanki. Daha otuz beşinde yok, yüzü örümcek ağı gibi çizgi içinde kalmış. Bari halini bilse... Ne gezer... Yakıştığına inanıyor üstelik!

10 Mart

Adamın benimle hiç alâkası yok. Kendi âleminde yaşayıp gidiyor. İlle bir dram kısmı tutturmuş. Her esere muhakkak gider. Halbuki komedi kısmında ne güzel şeyler oynuyor. Adamın ruhu kasvetli ayol...

15 Mart

Aman Yarabbi... Karıştırmadığı halt yok. Ne söyleseniz mutlaka bir ukalâlık edecek. Herşeyden anlar geçinmek ne gülünç hal... Biri çıkıp da bir bozuverse yüzü nasıl kızaracak diye merak ediyorum doğrusu!

20 Mart

Artık benimle hiç alâkadar olmuyor. Sevmiyor beni, anlıyorum. Başkalarının komplimanlarına bile aldırmıyor. Zevksizin biri olduğunu zaten anlamıştım.

22 Mart

Bugün birlikte sinemaya gittik. Bir dakika rahat durmadı. Mütemadiyen çenesi işledi. Filmi tenkid etti. Haram etti bana iki saatimi...

23 Mart

Bugün müzedeydik. Gideceğimizi önceden bildiğim için biraz kitap karıştırdım. Kocam rahat vermez ki, başladı yalan yanlış anlatmıya.. Aman Yarabbi! Nasıl da atıyor! Herkesi yıldırmış. Arkadaşları uzaktan uzağa alay ediyorlar onus bu haliyle...

29 Mart

Ne demiye evlendim bu adamla Allahım! Herkes tanıyor onu amma, öyle tanınmayı Allah kimseye nasip etmesin!

6 Nisan

Kocamla dün kavga ettik. Konu komşuya rezil olduk. Adımız geçimsize çıktı. Meşhur olmak ne fena şey...

29 Nisan

Bir kâbus âleminde yaşıyorum sanki. Haftaya boşanıyoruz. Oh! Nihayet rahat bir nefes alabileceğim.

— Gazete gibi mektup!
— Evet, baştan aşağı dedikodu!

Bakanlara Maniler

Kabinede açıldı
Yeni baştan bir gedik.
Bereket ki vaktinde
Tıkadı Hakkı Gedik.

★

Tekel düşünüyordu
«Halimiz ne olacak?»
Tek elde hayra yordu
Bay Rıfkı Salim Burçak!

★

Tırım tırım arandı
Tarıma Bakan, hemen..
Nihat Eğriboz yandı,
Geldi Bay Nedim Ökmen.

★

Demokrasiyi seçti
Harbi alıp şakaya
Hulûsi Köymen geçti
Millî Müdafaaya!

★

Ya Refik Şevket İnce
İşte bakın tasasız..
Yine Bakan denince,
Anladım: Sandalyasız!

— GÖRÜNMEYEN ADAM —

Çömezin Röportajları: 244

HAYIRDIR İNŞALLÂH!

Çizen: **Ramiz**

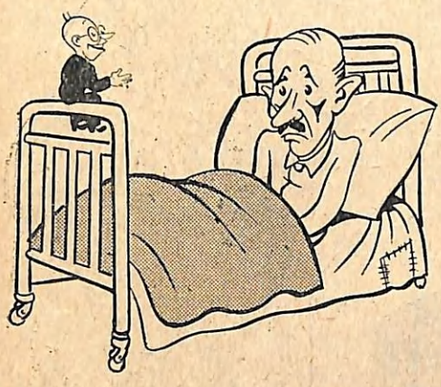

Çömez — Ne rüya gördünüz?

Memur — Gelir vergisinden maaşımın arttığını!

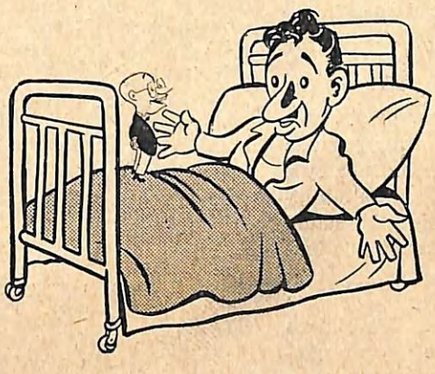

Çömez — Ne rüya gördünüz?

Halk — Göremedim ki.. Gözlüğümü takmayı unutmuşum!

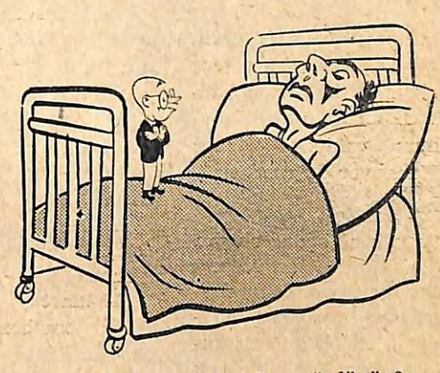

Çömez — Ne rüya gördünüz?

İstanbullu — Su... Su... Su....

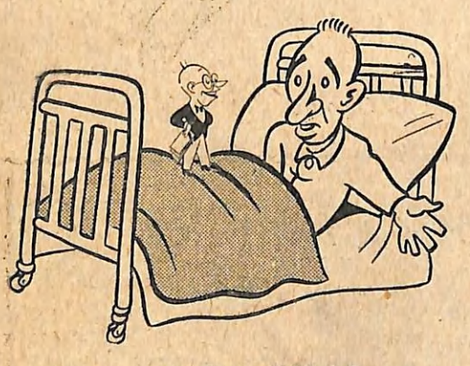

Çömez — Ne rüya gördünüz?

Yorgancı — Eski kabine zamanında Adanada pamuk tarlalarım varmış da...

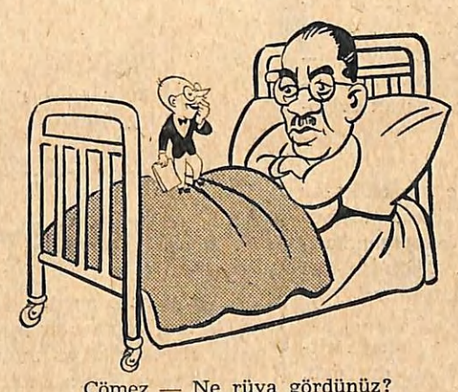

Çömez — Ne rüya gördünüz?

Ev sahibi — Kiraların serbest bırakıldığını!

Çömez — Ne rüya gördünüz?

Vurguncu — Uçuncu dunya arbini!

Çömez — Ne rüya gördünüz?

Kadın — Bir gençlik rüyası gördüm!

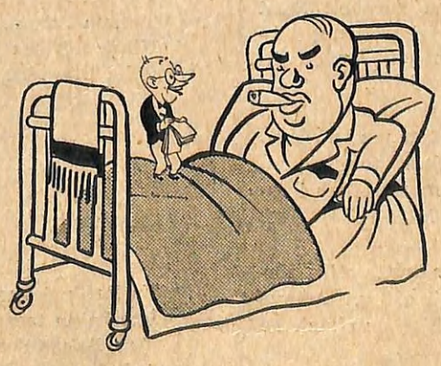

Çömez — Ne rüya gördünüz?

C.H.P. li — İktidar rüyası!

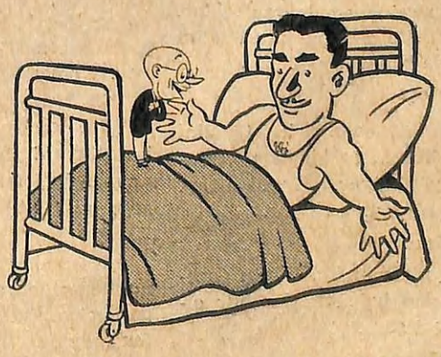

Çömez — Ne rüya gördünüz?

Sporcu — Bırak Allahını seversen, tam altıma almıştım, uyandım!

TANIDIKLAR ANSİKLOPEDİSİ

Faruk Nâfiz Çamlıbel yavrusunu severken

ÇAMLIBEL, Faruk Nâfiz — (Doğumu 1988) Her dem tazeliğini muhafaza eden hakikî şair ve edebiyatçılarımızdandır. «Çamlıbel» de uğuldamış, coşmuş, gürlemiş bir neslin torunlarından olduğu için bu adla anılır. Fakat «Faruk Nâfiz» diye meşhurdur. Nitekim üstad Yahya Kemalin onun hakkında söylediği şu beyitte vaki olduğu gibi:

Bir lübbüdür cihanda e'ezzi lezâizin
Her mısra-ı güzidesi Fârûûk Nâfizin!

Eskidenberi nüfuzlu bir şahsiyet olan sayın D. P. Milletvekili, şimdi eskisiyle kıyas kabul etmiyecek derecede nafiz bir şahsiyet haline gelmiştir.

Faruk Nâfiz, İstanbul Milletvekilidir. Esasen kendisi de İstanbulludur. Eski Orman ve Maarif Nezareti memurlarından Süleyman Nafiz Beyin oğludur. Orman'arla bütün alâkası, Bebek sırtlarında bir koruya yakın oturmasından ve bir de vaktile «Çam deviren» imzasını kullanmasından ibarettir. Madenlerle ilişiğine gelince: Sadece kalbi altındandır.

Çocukluğundayken hekimlik tahsil ettiğini ondan bahseden kitapların bazıları kaydeder. Bu, herhalde ruh hekimliği olsa gerektir. Çünkü Çamlıbel, halkın haleti ruhiyesini gayet iyi anlar ve ona göre şerbetini verir.

Faruk Nâfizin şairliğini herkes bilir. Hattâ bizim nesil dahil, sonraki nesiller onun şiirlerile hislerini beslemişlerdir (Neyse, bu yaş bahsini fazla kurcalamıyalım).

Yahya Kemal gibi onun da Boğaza düşkünlüğü vardır. Yâni hem Boğaziçinde oturur, Boğaziçinde (Arnavutköyü Amerikan Kız Kolejinde ve Kabataş Lisesinde) hocalık etmiştir; hem de Pandeli gibi, İstanbulun en usta aşçı dükkânlarında yemek yer. (Eskiden bunlara lokanta derdik. Fakat bir Demokrat Milletvekilinden bahsederken restoran, lokanta gibi lüks kelimeleri kullanmıya insanın kalemi varmıyor).

Faruk Nâfiz sade irfan müesseselerine edebiyat hocalığı değil, bilfiil edebî eserler vermek suretile de nesiller üzerinde müessir olmuş hakikî bir sanatkârdır. O, «Nisan yağmuru» diye roman yazmıştır. Fakat bu eseri Nisan yağmurları kadar bereketli olmadı ve âdeta Puvason devrile döndü. Fakat şiirleri daima zevkle okunmaktadır. «Suda Halkalar»ın ruhlarımızda çepeçevre bıraktığı dalgalı akisleri kim inkâr edebilir? «Çoban Çeşmesi» nden bir yudum değil, bir katre dahi içmiş olanlarda uyanan şiir hevesi, Ziya Paşayı rahmetle yâdettirecek kadar kuvvetli olmuştur. «Bir Ömür Böyle Geçti» Üstadın en güzel şiirlerini bir araya getiren kitabıdır.

Faruk Nâfiz Çamlıbel, sahne eserleri de yazmıştır. «Akın» gibi, «Kahraman» gibi, «Yayla Kartalı» gibi, «Canavar» gibi eserleri zaman zaman tiyatromuzu alevlendirmektedir.

Fakat Faruk Nâfiz'in güzel eserleri bunlardan ibaret de kalmamıştır. Üstadın «Çam deviren», «İğne ile kuyu kazan» gibi dokunaklı imzalarla yazdığı mizahî hicivler yıllarca gazete ve mecmualarımızın sayfalarını süslemiştir. «Mizah»ın intişarından beri yazılarını zevkle okuduğunuz Akıllı Ozan da, Deli Ozan da odur.

Buraya, Üstadın meşhur olmuş nüktelerinden birkaçını naklediyoruz:

★

Güzel Sanatlar Akademisinin hocaları bir resim sergisi açmışlardı. Faruk Nafiz de bir arkadaşile beraber serginin açılışına davetli idi. Kendilerini kapıda ressam Sabri Fettah Berkel karşıladı. Birer birer tabloları dolaşmıya başladılar. Bir aralık Asaf Hâlet Çelebiyi gördüler. Bir resmin karşısında durmuş:

— Sabri Fettahın bu tablosu cidden şaheser! diyordu.

Faruk Nâfiz, Asaf Hâlet'i ikaz etti:

— Yanlışın var Asaf, Sabri Fettahınki yanındaki tablo!

★

Bir gün genç şairlerden biri, Üstadın yemek yediği lokantaya girdi. Birkaç ahbabile oturan Faruk Nâfizin masasına yaklaştı:

— Biliyor musun Üstad! dedi, âşık oldum, âşık. Sevgilimin adı da Hayal...

Faruk Nâfiz alaylı alaylı:

— Tebrik ederim! dedi. Genç şair:

— Fakat kaç kilo, biliyor musunuz? dedi, tam 70 kilo!

Üstad hayıflandı:

— Ya... O halde sukutu hayal hayli ağır olacak!

PERİ

Sürprizli bir sayı hazırladı.

PERİ'nin

Bahar sayısı

Yakında nefis resim ve çeşitli yazılarla çıkıyor!

Çelebinin heykeli

ÇELEBİ, Sait — (Evliya Çelebi'nin torunlarından olan Avcı Sait değil, Mevlânâ'nın torunlarından olan Veled Çelebi de değil; Beyoğlundaki meslekdaşlarımızdan Kâmuran Çelebi ile de alâkası yok; tarihçi Hasan Çelebi ile de ilişiği olmasa gerek. Neyse, amma da Çelebi varmış memlekette. Ha, az daha unutuyordum. Şu koyunun olmadığı yerde itibarı artan Abdurrahman Çelebi ile de münasebeti yoktur).

Sait Çelebi çok şeydir. Neler olduğunu biraz sonra arzederiz. Yalnız herşeyden evvel şunu söyliyelim ki «Organizatörlük» mesleğini spor sahasında memleketimizde ilk defa kuran odur. Sporun her çeşidinden, bilhassa atıcılıktan anlar. Her nevi spor şubesinde çeşitli temaslar organize etmiştir. Sait Çelebinin ikinci mühim hususiyeti spikerliğidir. Bizde radyo röportajlarını ilk defa tesis eden spiker de o olmuştur. Eski 19 Mayıs Spor ve Gençlik şenliklerini hatırlıyanlar, Radyoda onun nasıl tafsilât verdiğini gayet iyi bilirler. Hoş sohbet ve nükte bir zat olduğu için hem merasimi, hem seyre gelen kalabalığı, hele aralarında meşhurlar varsa onları da tellendire pul'andıra, ballandıra dallandıra öyle anlatırdı ki dinliyenler de memnun olurdu, kendilerinden bahsettikleri de..

Sait Çelebi, spor klüplerimizin kıymetli idarecilerindendir. Zaten hangi işe girse, durumu mükemmelen idare ettiğine ve edeceğine kimsenin şüphesi yoktur. Nitekim, İstanbulun en güzel yazlıklarından olan Yalova kaplıcalarını işletmekte, sudan altın çıkarmaktadır.

Ciddiyet Rekoru

Yazan: VİR GÜL

ARAMIZDA «Keloğlan» dediğimiz Ahmet Şinasi Hoppala'yı kılık - kıyafet düzgün, boğazında yirmi beşlik kravat, üzerinde yedi yüz yirmi beşlik palto, elinde eldiven, başında şapka görünce şaşırmadım dersem yalan söylemiş olurum. Yalan söylemeyi de hiç sevmem. Onun için, şaşırdığımı kendisine de söyledim.

— Hakkın var, dedi.

— Nasıl oldu bu iş? diye sordum.

Bilmemezlikten gelir gibi:

— Hangi iş? dedi.

Sualimi başka şekilde sordum:

— Hayatından memnunsun galiba?

— Şikâyetim yok.

— İşin yolunda?

— Mükemmel.

— Neredesin?

— Bektaş'da muhasebe şefiyim.

— Bektaş dediğin ne? Bektaşilik mi?

— Hayır, mevlevilik! Anlaşılan sen koyduğum yerde otluyorsun, azizim. Bektaş, senin anlıyacağın: B. E. K. T. A. Ş. yâni Bire Elli Kâr Türk Anonim Şirketi.

— Az değil mi?

— Ne az?

— Bire elli kâr?

Bizim Keloğlan, ciddi bir tavırla cevap verdi:

— O beni alâkadar etmez. Bana ayda sekiz yüz lira maaş veriyorlar. Günde sekiz çeyrek saat ya çalışıyorum, ya çalışmıyorum. Fakat müdürün gözündeyim. Zaten evvelâ gözüne de girdim de işe öyle girdim ya.

Sualimi tekrar ettim:

— Nasıl oldu bu iş?

Şinasi Hoppala bu sefer derhal cevap verdi:

— Karımın sayesinde.

— Yok canım?

— Evet.

Katmerli hayret etmiştim. Çünkü, evvelâ, Şinasinin muhasebeden pek anladığını zannetmiyordum. Sonra, bu işin karısile ne alâkası olabilirdi?

Bir yerde oturup ona okkalı bir kahve ısmarladım. anlattı:

***

Efendim, bundan altı ay kadar evvel, yâni yaz ortasında bir gündü. Yine işsiz kalmıştım. İş vardı amma, benim istediğim gibisi yoktu. Ben de öylesi gelinceye kadar boş durmıya karar vermiştim. İyi olacak hastanın doktor ayağına gelirmiş. Bir gün parkta oturuyordum. Rüzgâr çıktı. Yerdeki gazete kâğıtlarından biri döne döne ayağımın dibine kadar geldi. Eğilip aldım.

Benim tuhaf bir illetim vardır: Üzeri yazılı bir kâğıt parçası gördüm mü, muhakkak göz gezdiririm. Bu yüzden kaç kere kesekâğıdındaki kirazları ev halkı yiyip bitirirdi ki ben hâlâ kâğıttaki yazıları hatmetmekle meşgul olurdum.

Bu gibi tehlikeleri göze alarak her kâğıdı okuduğuma göre, bedavadan ve kendi ayağile yanıma kadar gelen kâğıdı okumaz mıyım!

Gözüme evvelâ, bir ilân ilişti:

«Büyük ve ciddi bir müessesenin muhasebe işlerinde çalışacak bir gence ihtiyaç vardır. Taliplerin...» falanca posta kutusuna müracaat...

İşin tuhafına bak ki, sayfanın başlık kısmı ve tarih de mevcuttu. Baktım: Daha iki günlük bir gazete. Hemen eve koştum. Kalemi, kâğıdı alıp bir mektup yazdım ve bu işe talip oldum.

Cevap geldi. Verilen tarih ve saatte verilen adrese gittim.

Sıcak bir gündü. Otobüsle yirmi dakika, tramvayla bir saat sürecek bir yere yürüye yürüye gittiğim için kan ter içinde kalmıştım.

İçeri girince büsbütün kan beynime sıçradı: On, on beş kişi sıra bekliyordu.

Daktilo bayan, benden evvelkilere verdiği anlaşılan nasihatı, basma kalıp bir cümleyi tekrar eder gibi bana da verdi:

— Müdür bey birazdan gelecek. Buyurun bekleyin.

Buyurdum, bekledim.

Fakat ne müdür bey geliyordu, ne de kızın bahsettiği «birazdan».

Oda da güneşe nazırdı. Kaynar bre kaynar! Bekliyenlerin hepsi ter dökmiye başlamışlardı. Bu hali gören kızcağız, herhalde pek merhametli olacak ki, özür diledi:

— Odamız çok sıcak değil mi? İsterseniz ceketlerinizi çıkarabilirsiniz...

Bu, sıcaktan bunalanlar için buzlu bir su tesiri yaptı. Derin bir nefes alarak ceketleri fora edenler birbirini takip etti. Yalnız birkaç kişi, herhalde nezaket kaidelerine uygun bulmadıkları için, evvelâ tereddüt ettiler. Fakat sonra, sıcak artıp, dakikalar geçip sinirler biraz daha gerilince, onların da mukavemeti kırıldı.

Bu işde rekoru ben kırmıştım. Çünkü, gelirken terlediğim yetişmiyormuş gibi orada da üstelik bir de pişmiştim. Buna rağmen, içimdeki bir şey, ceketimi çıkarmama mâni oluyordu.

Böyle azaplı, kebaplı bir iki saatten sonra nihayet müdür beyle muavini teşrif buyurdular ve bekliyenleri biraz daha beklettikten sonra birer birer huzura kabul ettiler.

Nihayet hepsi girip çıktıktan sonra sıra bana geldi.

Ben de girdim.

Sual, cevap. Not.

Muavin daha fazla sualler sorup cevaplar istiyecekti. Fakat müdür kısa kesti:

— Kâfi, Resai Bey. Bu genci alıyoruz.

Sonra bana döndü:

— Seni takdir ettim oğlum, dedi.

— Teveccühünüz, dedim, fakat terlemiştim.

İzah etti:

— İçeri girdiğim zaman, muhasipliğe talip olanların hepsini ceketleri fora etmiş bir halde beni beklerlerken görünce tepem attı. Bir sen, ceketini çıkarmamıştın. Burası, ciddî bir müessese, evlâdım. Daha iş istemiye gelirken ceketini çıkarırlarsa müessesenin adamı olunca acaba ne yapacaklar? Değil mi?

— Evet, efendim, dedim.

İçime öyle bir ferahlık yayılmıştı ki çektiğim bütün azapları, döktüğüm bütün terleri unutmuştum.

Hulâsa, bu sayede o büyük ve ciddî müessesede muhasebe şefliğini elde ettim.

***

Keloğlan hikâyesini burada, kendi aklısıra, bitirmişti. Fakat bence bir noksan kalmıştı:

— Peki amma, dedim, bunun karınla ne alâkası var? Başlangıçta sen bu işi karının sayesinde bulduğunu söylemiştin. Şimdi ise...

Şinasi güldü:

— Anlamadın mı be birader? dedi. Söyledim ya.

— Söylemedin. Anlattığına göre sen bu işi ceketini çıkarmadığın için elde etmişsin. Ceketini çıkarmana da içindeki bir şey mâni olmuş...

Keloğlan güldü:

— Tamam! Yine anlamadın mı?

— Anlamadım.

— Senin anlıyacağın, gömleğin kolu söküktü, onun için, ceketimi çıkaramadım. Beni ötekiler gibi hareketten meneden «içimdeki bir şey» buydu işte!

FIKRALAR

KESTİRME

Leylâ Süheylâya
ı:
— Neclâ nasıl kız-
bana biraz anlat-

— Yo! Ben dost-
ın aleyhinde ko-
nam, kardeş!

NAFİLE!

Acemi avukat saatlerce ko-
uş, birbirini tutmıyan iddia-
bulunmuş, dâvayı karıştır-

Nihayet mahkeme heyeti mü-
eye çekildi. Biraz sonra ka-
ildirildi:
— Mahkeme, sanığın aley-
ki isnad ve delilleri gözden
miş ve, vekilinin bütün gay-
e rağmen, sanığın beraetine
vermiştir...»

İŞİ BİLİR

Rakı sofrasından kalkarak:
— Hoşça kalın, arkadaşlar,
Ben eve gidip karıma izahat
eğim.
— Ne hakkında? diye sor-

Öteki cevap verdi:
— Ne bileyim ben karımın ne
ağını?

BELLİ BİR ŞEY

htiyar kadın kapıyı açınca
ır:
— Aile reisi siz misiniz? diye
.
Kadın:
— Hayır, ben annesiyim, diye
verdi.
O zaman memur:
— Öyleyse kızınızı çağırın,

HANİYA O GÜNLER!

Kadın:
— Felâket! diye başladı ve anlattı:
«Kocama bir hal oldu, doktor. Kulağı duymuyor, gözü görmüyor. Hem o kadar ki yanında top patlasa farkında değil. Hattâ beni bile göremiyor...»
Doktor güldü:
— Felâket değil bu, hanım! Saadet!

TOPU BİRDEN

Zıd Kardeşlerin Osman boğazına düşkünlüğü ile meşhurdur. Geçen gün lokantada listeye şöyle bir baktıktan sonra garsona döndü:
— Kabul, dedi. Hepsi mükemmel!

İHTİMAL DAHİLİNDE...

Bir küçük ilânda okunmuştur:
«Orta yaşlı bir erkek ev işlerine bakacak bir kadın arıyor. Kadının bir çocuğu olabilir.»

YANLIŞLIK

Müşteri eczacıya çatıyordu:
— Bu reçetede büyük bir yanlışlık yapmışsınız: Kinin yerine striknin koymuşsunuz...
Eczacı telâşla haykırdı:
— Demeyin! Eyvah! Hakikaten büyük bir yanlışlık. Yekûnda çok farkeder. Beş lira borcunuz var...

BİR ALAN PİŞMAN...

Bekâr:
— Ah! diye içini çekti. Evlilik hayatının saadetlerini öyle büyük bir arzuyla tahayyül ediyorum ki!
Evli arkadaşı daha derin iç çekti:
— Ben de öyle.

ZAMAN!

Hâkim hırsızlıkla sanık olarak karşısına getirilen delikanlının annesine sordu:
— Oğlunuz küçükken de böyle miydi?
Kadın dövünmiye başladı:
— Yo, hâkim bey... Hiç böyle değildi. Gayet iyi bir çocuktu: Bütün çaldıklarının yarısını bana getirirdi... Sonradan ahlâkı bozuldu...

EKSİK OLMASIN!

Adam oğluna sordu:
— Derslerde neler öğreniyorsun bakayım, yavrum?
«Yavrusu» cevap verdi:
— Derslerde değil amma, babacığım, teneffüslerde çok şeyler öğreniyorum...

MÜTTEFİKAN

Otomobil acentesi taksitle araba alan ve borcunu hâlâ ödemiyen bir adama yazdığı mektupta şöyle diyordu:
«... Gelip elinizden arabayı alacak olursak komşularınız ne der?»
Ertesi gün şu cevap geldi:
«— Meseleyi komşularımla konuştum. Müttefikan bunun kendileri hesabına da çok insafsızca bir hareket olacağını söylüyorlar.»

MİNAREYİ ÇALAN...

Nasrettin Hoca, kadılığı zamanında, bir at hırsızını karşısına çekmiş, itiraf ettirmiye çalışıyordu.
— Nafile inkâr etme, oğul! dedi. Kıyamet günü bütün mahlûklar âhirette canlanıp hakikati söylerler.
At hırsızı cevap verdi:
— O zaman ben de atı sahibine iade ederim, Kadı Efendi.

SAYI: 245

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Kardeşler Basımevi - İstanbul

Hem sıhhî, hem hoş bir koku bırakan en güzel yerli diş macunudur.

Çiçekle bilgi ve sanat birleşince
Şükûfe
İtriyatı vücude gelir.

Sirkeci, Hüdavendigâr caddesi
Şükûfe İtriyat Deposu

Amatör Karikatürleri

Devletler hukuku!

— Merhaba, Ali Arslan!

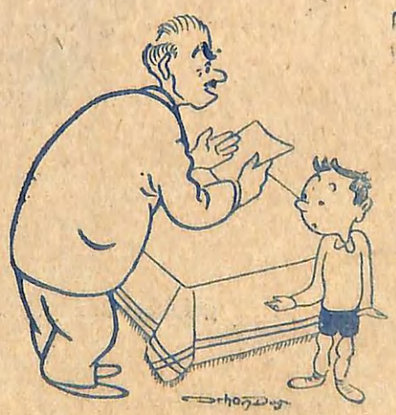

— Dinine yandığımın veledi, neden din bilgisinden (1) aldın?

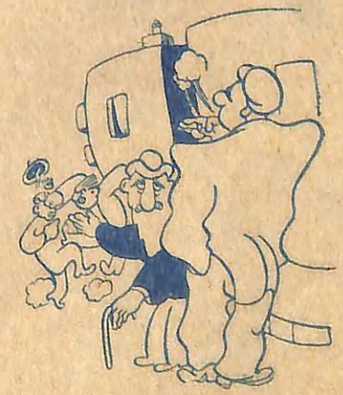

— Şunları ayırsana oğlum? Yoksa polis misin!

Mizah

Bu yeme gelecek kaz yok mu ayol içinizde?